

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoPr/13/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319206794
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Janics Bajánková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1319206794.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Jany Janics Bajánkovej a členiek senátu JUDr. Otílie Belavej a JUDr. Renáty Janákovéj v právnej veci žalobcu: T. K., H.. XX.XX.XXXX, K. S. O.. C. XX, H. T., zastúpeného JUDr. Michalom Hargašom, advokátom, so sídlom Sasinkova 9, Bratislava, proti žalovanému: VOLKSWAGEN SLOVAKIA, a.s., IČO: 35 757 442, so sídlom J. Jonáša 1, Bratislava, zastúpeného JUDr. Pavlom Rakom, PhD., advokátom, so sídlom Palisády 29/ A, Bratislava, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, zaplatenia odstupného a škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava III, z 11. novembra 2022, č. k. 16Cpr/17/2019-109, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Mestskému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanému vydania rozhodnutia, ktorým by súd určil, že skončenie pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným výpoveďou zo dňa 13.06.2019 podľa § 63 ods. 1 písm. c) v spojení s § 76 Zákonníka práce a bodu 2.8.1.3. kolektívnej zmluvy pre rok 2017-2019 je neplatné, zaviazal žalovaného na zaplatenie odstupného vo výške 8-násobku jeho priemerného mesačného zárobku v sume 1.442,04 eura a zaviazal žalovaného na zaplatenie škody v sume 77.481,60 eura z titulu ohrozenia chorobou z povolania. Žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Vykonaným dokazovaním prvoinštančný súd zistil, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 01.02.2017 pracovnú zmluvu, ktorou bol založený pracovný pomer žalobcu ako zamestnanca u žalovaného ako zamestnávateľa na pozícii výrobný pracovník s miestom výkonu práce Bratislava a dňom nástupu do práce dňa 01.02.2017 na dobu určitú do 31.01.2018, pričom dohodou č. 1 zo dňa 22.11.2017 došlo k zmene pracovného pomeru na dobu neurčitú. Periodickou preventívnou prehliadkou vo vzťahu k práci zo dňa 08.11.2017 neboli zistené akékoľvek záťaže pohybového a podporného aparátu žalobcu. Z prepúšťacej správy zo dňa 10.08.2018 vyplynulo, že v dňoch 30.08.2018 do 10.08.2018 (správne má byť od 03.08.2018 do 10.08.2018, poznámka odvolacieho súdu) bol žalobca hospitalizovaný v nemocnici z dôvodu doriešenia možného poškodenia zdravia z práce pre zhoršujúce sa bolesti v chrbte v práci a slabosť ľavej ruky, pričom bol žalobcovi diagnostikovaný polytopný VAS C LS chrbtice, diskopatia C5/6 a C6/7, multietážové diskopatie LS chrbtice, AC artróza a iné. Z uvedenej prepúšťacej správy zároveň vyplývalo, že neboli splnené klinické kritéria pre priznanie choroby z povolania - multietážové poškodenie chrbtice a rovnako tiež, že nejde o chorobu z povolania v zmysle príl. č. 1 zákona č. 461/2003 Z.z.. Zároveň bolo konštatované, že žalobca nie je vhodný na prácu s nadmerným preťažovaním chrbtice. Zo stanoviska k uznaniu choroby z povolania Celoslovenskej komisie na posudzovanie chorôb z povolania Ministerstva zdravotníctva SR zo dňa 22.11.2018 vyplývalo, že komisia vypracovala podľa § 31c zákona č. 355/2007 Z.z. stanovisko k uznaniu choroby z povolania s tým, že žalobca nemá mať uznanú chorobu z povolania, pričom toto stanovisko bolo pre špecializované pracovisko podľa § 31c

ods. 5 zákona č. 355/2007 Z.z. záväzné. Rovnaký záver vyplýval z uznesenia Celoslovenskej komisie na posudzovanie chorôb z povolania č. X zo dňa 22.11.2018. Na základe uvedeného bol Z.. B. C. vydaný lekársky posudok, ktorým chorobu z povolania žalovaného (správne má byť žalobcu; poznámka odvolacieho súdu) neuznal s odôvodnením, že zistené zmeny žalovaného (správne má byť žalobcu; poznámka odvolacieho súdu) na chrbtici nespĺňali klinické kritéria pre uznanie choroby z povolania. Z lekárskeho posudku o zdravotnej spôsobilosti na prácu zo dňa 06.06.2019 vypracovaného Z.. T. G. (č. XXXXXXXX/XXXXXXX) vyplynul záver, že žalobca je dlhodobu nespôsobilý na výkon práce na pozícii výrobný pracovník s tým, že bol zahájený proces hľadania iného vhodného pracovného miesta, avšak po posúdení možných pracovných miest bol prijatý ten záver, že dlhodobu stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu ako výrobný pracovník. Uvedený posudok zároveň obsahoval aj poučenie o tom, že ak sa zamestnanec domnieva, že posudok je nesprávny, môže písomne požiadať o preskúmanie lekárskeho posudku vedúceho lekára. Ten istý záver vyplýval aj z posúdenia Z.. E. S. zo dňa 05.06.2019, ktorá zároveň uviedla, že nebolo možné vytipovať vhodné pracovné miesto vo výrobe vozidiel v súlade so zdravotnými obmedzeniami žalobcu. Z výsluchu svedkyne Z. S. okresný súd ďalej zistil, že iné vhodné miesto pre žalobcu nemali, čo vyplývalo z lekárskej správy, na základe toho žalobcovi iné vhodné miesto ani neponúkali. Z výsluchu svedkyne Z. Z. napokon vyplynulo, že tým, že žalobca nemal spôsobilosť na výkon práce, nevedeli mu nájsť inú vhodnú prácu, pričom najskôr hľadali v lakovni, neskôr v celej fabrike. Uviedla, že keď lekár dá stanovisko, že nie je možné nájsť vhodné miesto pre zdravotné obmedzenia pracovníka, následne sa už vhodné miesto nehľadá, keďže pracovná zdravotná služba - t.j. lekárka, ktorá je zamestnaná u žalovaného, má okolo seba team pracovníkov, ktorí chodia fyzicky na linku, majú linku zmapovanú, presne vedia, kde sú aké náročnosti na jednotlivé operácie, a preto lekárka, ktorá rozhoduje o možnosti ďalšej práce, presne vie na základe diagnóz a obmedzenia pracovníka, čo by mohol pracovník robiť. Následne, vzhľadom na vyššie uvedené, žalovaný dňa 13.06.2019 skončil pracovný pomer so žalobcom písomnou výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce, pričom v predmetnej výpovedi žalovaný uviedol, že na základe rozhodnutia pracovného lekára zo dňa 03.06.2019 (č. XXXXX/XXXXXXXX) žalobca vzhľadom na svoj zdravotný stav dlhodobu stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu výrobného pracovníka na lakovni a aj v celej výrobe vozidiel ako takej. Keďže žalovaný nemal možnosť ponúknuť žalobcovi inú pre neho vhodnú prácu, bol žalovaný nútený skončiť so žalobcom pracovný pomer výpoveďou, ktorá bola dňa 13.06.2019 prerokovaná OO MOV. Pracovný pomer mal skončiť uplynutím výpovednej doby ku dňu 30.09.2019, pričom žalovaný uviedol, že žalobcovi vyplatí odstupné vo výške 2-násobku žalobcovho priemerného mesačného zárobku. Žalobca predmetnú výpoveď podpísal, pričom vyjadril svoj nesúhlas s bodom, ktorý ho zaväzoval k mlčanlivosti o výrobných, obchodných a organizačných skutočnostiach. Podľa kolektívnej zmluvy (bod 2.8.1.3) bol žalovaný v prípade skončenia pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce povinný prerokovanie skončenie za prítomnosti zástupcu zamestnancov s tým, že takémuto žalovanému patrilo odstupné v 2-násobku jeho priemerného mesačného zárobku. Z výstupnej preventívnej prehliadky z 25.09.2019 vyplynulo, že žalovaný je nespôsobilý na výkon posudzovanej práce, pričom bolo konštatované, že neboli splnené kritéria pre priznanie choroby z povolania s tým, že nešlo o chorobu z povolania podľa príl. č. 1 zákona č. 41/2003 Z.z.. Z rozhodnutia Sociálnej poisťovni zo dňa 14.07.2022 napokon súd prvej inštancie zistil, že žalobca bol uznaný za invalidného, pretože pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav mal pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 40 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Okrem toho z tohto rozhodnutia vyplývalo, že posudkový lekár Sociálnej poisťovne uviedol, že vyšetrením neboli splnené kritéria pre priznanie choroby z povolania. Zároveň mal za to, že predložené potvrdenie z júna 2019 so záverom dlhobodej straty spôsobilosti vykonávať doterajšiu pracovnú pozíciu malo všeobecné kontraindikácie pri ochorení chrbtice a nejednalo sa o stratu pracovnej spôsobilosti, keďže sa žalobca neskôr zamestnal u iného zamestnávateľa pri manuálnej kontrole tovaru súbežne s prácou s počítačom.

3. Z takto zisteného skutkového stavu, právne odkazujúc na § 63 ods. 1 písm. c), § 76 Zákonníka práce, ustanovenia zákona č. 355/2007 Z.z., 576/2004 Z.z. a č. 461/2003 Z.z. dospel súd prvej inštancie k záveru o nedôvodnosti žaloby. Skonštatoval, že jedným z dôvodov, pre ktoré môže dať zamestnávateľ zamestnancovi výpoveď sú podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce aj zdravotné dôvody na strane zamestnanca, a to v prípade ak zamestnanec dlhodobu stratí zdravotnú spôsobilosť na výkon dohodnutej práce alebo dohodnutú prácu nesmie vykonávať pre chorobu z povolania alebo ohrozenie touto chorobou alebo ak na pracovisku dosiahol najvyššiu prípustnú expozíciu určenú rozhodnutím príslušného orgánu verejného zdravotníctva. Podkladom pre danie výpovede z prvých dvoch uvedených dôvodov je lekársky posudok zamestnanca, z ktorého musí byť zrejmé, že dotknutý zamestnanec nie je spôsobilý vykonávať dohodnutú prácu pre dlhodobú stratu zdravotnej spôsobilosti alebo že ju nesmie

vykonávať pre chorobu z povolania alebo pre ohrozenie touto chorobou. Rozvinul, že hoci Zákonník práce formálne ani obsahové náležitosti lekárskeho posudku neustanovuje, podľa zákona č. 576/2004 Z.z. je lekársky posudok výsledkom posúdenia zdravotnej spôsobilosti na prácu a zdravotného stavu v súvislosti s uznaním choroby z povolania a ohrozenia chorobou z povolania, ktorý vydáva poskytovateľ zdravotnej starostlivosti (na žiadosť osoby, ktorej sa má týkať, pričom zamestnávateľ nie je oprávnený bez súhlasu zamestnanca takýto lekársky posudok žiadať) a v rámci ktorého posudzovanie vykonáva poskytovateľom určený lekár. To znamená, že z lekárskeho posudku musia vyplývať dve podstatné skutočnosti a to, že zamestnanec trpí dlhodobou stratou zdravotnej spôsobilosti a že táto dlhodobá strata zdravotnej spôsobilosti bráni zamestnancovi vo výkone dohodnutej práce - t.j. práce dohodnutej v pracovnej zmluve, prípadne, že trpí chorobou z povolania, ktorá mu bráni vo výkone dohodnutej práce alebo pre ohrozenie takouto chorobou nemôže vykonávať dohodnutú prácu. To však neznamená, že v prípade existencie lekárskeho posudku konštatujúceho danosť niektorého z dôvodov pre výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce, je zamestnávateľ bez ďalšieho oprávnený pristúpiť k výpovedi z tohto dôvodu. Ak je takýto zdravotný dôvod na strane zamestnanca daný, vzniká zamestnávateľovi podľa § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce povinnosť preradiť takéhoto zamestnanca na inú vhodnú prácu. Ak však takéto preradenie nie je možné, je zamestnávateľ oprávnený dať dotknutému zamestnancovi výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce. Ozrejmil, že v danom prípade žalovaný dal žalobcovi výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce z dôvodu, že žalobca vzhľadom na svoj zdravotný stav dlhodobo stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu - t.j. prácu výrobného pracovníka (teda prácu dohodnutú v pracovnej zmluve) s tým, že žalovaný nemal možnosť žalobcu preradiť ani na inú vhodnú prácu. Uvedenú skutočnosť o nemožnosti žalobcu preradiť na iné vhodné miesto síce žalobca sporoval, avšak netvrdil a ani nepreukázal, že by v danom čase u žalovaného existovalo konkrétne iné vhodné miesto, pričom jeho všeobecné tvrdenie o tom, že existovalo iné vhodné miesto bolo vyvrátené výpoveďami svedkýň Z. S. B. Z. Z., ako aj lekárskeho posudkom Z.. T. G. a posúdením Z.. E. S., z ktorých vyplývalo, že u žalovaného nebolo možné nájsť iné vhodné miesto vo výrobe vozidiel v súlade s jeho zdravotným stavom a kvalifikáciu. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v danom prípade z listinných dôkazov, konkrétne z lekárskeho posudku zo dňa 06.06.2019 vypracovaným MUDr. T. G., jednoznačne vyplývalo, že žalobca dlhodobo stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu ako výrobný pracovník (t.j. dohodnutú prácu podľa pracovnej zmluvy). Hoci bol žalobca poučený v predmetom lekárskeho posudku o možnosti jeho preskúmania, žalobca toto svoje právo nevyužil. Zdôraznil, že žalobcom tvrdená skutočnosť o existencii choroby z povolania bola vyvrátená aj v rámci posudzovania Celoslovenskej komisie pri Ministerstve zdravotníctva SR, keď tá v rámci opätovného posúdenia uznania/neuznania choroby z povolania sa podľa § 31c zákona č. 355/2007 Z.z. uzniesla na stanovisku, že žalobca nemá mať uznanú chorobu z povolania, čo znamenalo, že neuznanie choroby z povolania špecializovaným pracoviskom vo vzťahu k žalobcovi bolo správne. Uvedené stanovisko komisie je podľa § 31c ods. 5 zákona č. 355/2007 Z.z. záväzné pre špeciálne pracovisko, na základe čoho Z.. B. C. dňa 22.11.2018 vydal lekársky posudok, v ktorom chorobu z povolania žalobcu neuznal z dôvodu, že neboli splnené kritéria pre jej uznanie. Doplnil, že rovnaký záver vyplýval aj z prepúšťacej správy zo dňa 10.08.2018, podľa ktorej neboli splnené klinické kritéria pre priznanie choroby z povolania a že nejde o chorobu z povolania v zmysle príl. č. 1 zákona č. 461/2003 Z.z.. Napokon aj z rozhodnutia Sociálnej poisťovne vyplývalo, že neboli splnené kritéria pre priznanie choroby z povolania. Vzhľadom na vyššie uvedené skonštatoval, že skutočnosť, že žalobca dlhodobo stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu, avšak netrpel chorobou z povolania, vyplývala z dvoch lekárskeho posudkov, jednej prepúšťacej správy a stanoviska Celoslovenskej komisie pri Ministerstve zdravotníctva SR. Zároveň mal súd za to, že predmetné lekárske posudky, najmä teda lekársky posudok zo dňa 06.06.2019, ktorý bol podkladom pre danú predmetnú výpoveď, boli vydané v súlade s právnymi predpismi, resp. žalobca ich nesúladi s právnymi predpismi ani netvrdil, a v takom prípade platí, že takéto lekárske posudky z hľadiska svojho obsahu nepodliehajú preskúmaniu súdom v konaniach na návrh zamestnanca podľa § 77 a nasl. Zákonníka práce, pričom súd z týchto lekárskeho posudkov vychádza, čo uviedol vo svojom rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (5Cdo 237/2007). Na základe uvedeného uzavrel, že dôvod výpovede danej žalovaným žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce bol daný a preukázaný a keďže žalovaný nemal možnosť žalobcu preradiť na inú prácu podľa § 55 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce, súd výpoveď žalovaného danú žalobcovi dňa 13.06.2019 vyhodnotil ako platnú a žalobcovi patril nárok na odstupné podľa § 76 ods. 2 Zákonníka práce a nie podľa § 76 ods. 3 Zákonníka práce, a preto okresný súd žalobcom uplatnený nárok na doplatenie odstupného vyhodnotil ako nedôvodný. Napokon ako nedôvodný vyhodnotil aj žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody podľa § 195 ods. 4 Zákonníka práce, keďže nemal preukázaný základný predpoklad pre vznik takéhoto nároku a to existenciu choroby z povolania. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú v

celom rozsahu zamietol. V dôvodoch napadnutého rozsudku súd prvej inštancie tiež ozrejmlil, prečo nevykonal žalobcom navrhnuté dokazovanie nariadením znaleckého dokazovania a vylúčením žalobcu.

4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a plne procesne úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na ich náhradu v rozsahu 100% .

5. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel, alebo aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Úvodom namietal, že súd prvej inštancie vo veci síce vykonal dokazovanie na pojednávaní dňa 14.09.2022 a pojednávaní dňa 11.11.2022, avšak z predmetných pojednávaní doposiaľ nevyhotovil zápisnicu o pojednávaní a v elektronickom súdnom spise sa nenachádza ani zvukový záznam z týchto pojednávaní. Zdôraznil, že uvedené skutočnosti namietal priamo na súde prvej inštancie pred uskutočneným pojednávaním dňa 11.11.2022, na čo mu súd oznámil, že zvukový záznam zverejní v elektronickom súdnom spise, k čomu však nedošlo. Súd následne pár dní po vyhlásení rozsudku dňa 15.11.2022 zverejnil v elektronickom súdnom spise úradný záznam zo dňa 14.09.2022 a úradný záznam zo dňa 11.11.2022. V tejto súvislosti poukázal na to, že v zmysle ust. § 52 ods. 3 zákona o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy vyplýva, že „Zápisnica o súdnom pojednávaní sa vyhotovuje použitím diktafónu, postupom podľa § 56, rýchlopisným záznamom alebo pomocou výpočtovej techniky. Ak sa zápisnica o súdnom pojednávaní vyhotovila použitím diktafónu alebo rýchlopisným záznamom, bezodkladne po skončení súdneho pojednávania vyhotoví asistent prepis zápisnice pomocou výpočtovej techniky, ku ktorému pripojí doložku "Za správnosť vyhotovenia:", v ktorej uvedie svoje meno, priezvisko a podpis. Ak predpisy o konaní pred súdom neurčujú inak, netreba záznam uchovávať; ak je zápisnica o pojednávaní vyhotovená použitím diktafónu alebo ak sa priebeh súdneho pojednávania zaznamenáva podľa § 56, možno upustiť od prítomnosti asistenta na pojednávaní s výnimkou hlavného pojednávania, verejného zasadnutia a neverejného zasadnutia.“ S poukazom na uvedené mal za to, že okresný súd vyššie uvedený postup nedodrжал, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal tiež, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a to napríklad aj tým, že neumožnil vykonať vylúčením žalovaného a žalobcu. Mal za to, že súd prvej inštancie síce vykonal v predmetnej veci dokazovanie, no z jeho obsahu nevyvodil správny právny záver, najmä čo sa týka samotného posudzovania vo vzťahu k chorobe z povolania. V tejto súvislosti zopakoval, že pozícia, ktorú mal žalobca vykonávať, t.j. „opravný dichtung“ - B. XXX E. oficiálne ako pracovná pozícia u žalovaného nebola evidovaná t.j. ani neexistovala. Nebola preto vedená u pracovnej zdravotnej služby, neexistoval k nej pracovný postup, žiadne ochranné pracovné prostriedky, neboli na ňu vykonávané žiadne školenia a nie je vedená ani v zápisníku BOZP žalobcu ako ostatné pracovné pozície. Zdôraznil, že uvedené skutočnosti a porušenie zákona o BOZP zo strany zamestnávateľa potvrdil následne aj Inšpektorát práce. Poukázal ďalej na to, že v zmysle § 31a zákona č. 355/2007 Z. z. povinným podkladom k uznaniu choroby z povolania špecializovaným pracoviskom je odborné stanovisko z prešetrenia pracovných podmienok a spôsobu práce posudzovanej osoby pri podozrení na chorobu z povolania, ktoré vykoná príslušný orgán verejného zdravotníctva; Vzhľadom na uvedené považoval za nepochybné, že poškodenie zdravia možno priznať ako chorobu z povolania len po vykonaní hygienického prieskumu vypracovanom Regionálnym úradom verejného zdravotníctva, ktorý komplexne posúdi expozíciu poškodeného príslušnému rizikovému faktoru. Rozvinul, že na chorobe z povolania alebo jej príp. ohrozením sa podieľa nerešpektovanie predpisov v rámci ochrany zdravia zamestnávateľom. Ochorenia z dlhodobého, nadmerného a jednostranného zaťaženia končatín musí potvrdiť hygienický prieskum. Vyslovil názor, že bez hygienického prieskumu nie je možné uznať nikoho a nikdy chorobu z povolania, aj keď má poškodenie zdravia priamu súvislosť s prácou. S poukazom na nesprávny postup pri posudzovaní chorôb z povolania považoval za nevyhnutné v tejto veci vykonať potrebné znalecké dokazovanie, ktoré v tomto konaní a pre tento účel navrhol vykonať. Preto nesúhlasil s postojom súdu prvej inštancie, ktorý považoval vykonať za týmto účelom znalecké dokazovanie za nevhodné. Akcentoval, že s týmto priamo súvisia aj jeho ďalšie nároky na náhradu škody vzniknutej v súvislosti s porušením povinnosti žalovaného ako zamestnávateľa ako aj chorobou z povolania ako takej. Mal za to, že súd prvej inštancie sa s vyššie uvedeným nevysporiadal dostatočne a v

odôvodnení napádaného rozsudku následne nevyvážene vyhodnotil dôkazy a selektívne označil dôkazy v neprospech žalobcu, pričom dôkazom v prospech žalobcu nevenoval rovnakú pozornosť. Odvolateľ bol toho názoru, že vzhľadom na jeho diagnostikované ochorenia spĺňal klinické kritéria pre uznanie choroby z povolania alebo ohrozenia touto chorobou. Napokon považoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za arbitrárný pre nedostatok riadneho odôvodnenia.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny potvrdiť. Námietku žalobcu týkajúcu sa pochybenia súdu prvej inštancie spočívajúcom v nevyhotovení zápisnice o pojednávaní, považoval za nedôvodnú. V tejto súvislosti poukázal na to, že podľa § 98 v spojení s § 99 C.s.p. nie je povinnosťou súdu vyhotovovať zápisnicu z každého pojednávania. Vzhľadom na uvedené za to, že pokiaľ by nebolo možné vyhotoviť zvukový záznam, vtedy by mal súd obligatórne povinnosť vyhotoviť z pojednávania zápisnicu. Rovnako za nedôvodnú považoval aj námietku žalobcu ohľadom nevyhovenia jeho návrhu a odročenie pojednávania z dôvodu, že v deň konania pojednávania má naplánovaný začiatok rekvalifikačného kurzu, ale súd túto skutočnosť neakceptoval a žalobca tak v konaní nemohol byť vypočutý. Poukázal na dikciu ustanovenia § 183 ods. 1 C.s.p. a mal za to, že v tomto prípade sa mohol konania zúčastniť právny zástupca žalobcu a preto považoval za správne, že súd návrhu na odročenie nevyhovел, keďže nedošlo ku kumulatívne naplneniu podmienok uvedených v tomto ustanovení. Podľa názoru žalovaného, ani žalobcom uvedený dôvod nespĺňal podmienku „dôležitého dôvodu“. Preto ak žalobca považoval za tak dôležité, aby bol v konaní osobne vypočutý, mal tomu prispôbiť svoj osobný program. Vo vzťahu k námietkam žalobcu spočívajúcim v tvrdení, že súd prvej inštancie nesprávne postupoval pri posúdení choroby z povolania a v tejto súvislosti aj nesprávne určil výpovedný dôvod a výšku odstupného zotrval na tom, že postupoval v zmysle zákona, keď na základe lekárskeho posudku vyhodnotil, že (i) žalobca dlhodobo stratil vykonávať doterajšiu prácu a (ii) žalovaný nemal možnosť preradiť žalobcu na iné vhodné miesto, a z týchto (zákonných) dôvodov dal žalobcovi ako zamestnancovi platnú výpoveď. Akcentoval, že v rámci dokazovania a z predložených listín vyplynulo a preukázalo sa, že žalobca nemal mať uznanú chorobu z povolania. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na náhradu škody poukázal na to, že v žalobe a ako aj v odvolaní tvrdí, že mu v súvislosti s jeho zhoršeným zdravotným stavom, vznikol nárok na náhradu škody a to podľa ustanovenia § 195 ods. 4 Zákonníka práce. V doplnení podania k žalobe zo dňa 06.03.2020 žalobca uviedol, že škoda pozostáva z psychickej a fyzickej ujmy ako aj sťaženia ďalšieho uplatnenia. Napriek tomu, že ide síce o zodpovednosť založenú na objektívnom princípe, táto sa v zmysle Zákonníka práce vzťahuje výlučne na vecnú škodu. Všetky nároky, ktoré zamestnancovi vzniknú v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania sú zamestnancom uplatňované u Sociálnej poisťovne a nahrádzané v rámci povinného úrazového poistenia každého zamestnávateľa. Navyše, žalobca ani v odôvodnení svojej pôvodnej žaloby a ani v odôvodnení odvolania - doposiaľ bližšie nešpecifikoval, aká škoda mu mala vzniknúť a v akej výške, napriek tomu, že základnou podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody je preukázanie, že ku škode došlo. Poukázal na to, že žalobca síce v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie, ale dostatočne nešpecifikoval, v čom konkrétne vidí nesprávne právne posúdenie. Námietku žalobcu, že súd nevyvážene vyhodnotil dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy a v súvislosti s vykonaným dokazovaním rozsudok nedostatočne odôvodnil považoval za neopodstatnenú. Mal za to, že prvoinštančný súd dostatočne zdôvodnil z čoho vychádzal pri posudzovaní prejednávanej veci a prečo navrhnuté dôkazy žalobcu nevykonal (vid bod 19. rozsudku). Za nedôvodnú považoval aj námietku žalobcu ohľadom nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku. Poukázal v tejto súvislosti na viaceré rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa tejto otázky (IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08, III. ÚS 465/2016).

7. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 378, § 380 C. s. p.) a vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a obsahu spisu, prejednal vec bez pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. V preskúmvanej veci je predmetom konania nárok žalobcu na zaplatenie odstupného vo výške 8 násobku jeho priemerného zárobku v sume 1.442,04 eur a s tým spojené posúdenie, či skončenie pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným výpoveďou zo dňa 13.06.2019 je platné. Judikatúra najvyššieho súdu tejto súvislosti vyslovila, že pre posúdenie naplnenia hmotnoprávných predpokladov pre priznanie odstupného v zmysle § 76 Zákonníka práce nie je dôležité to aký dôvod rozviazania pracovného pomeru zamestnávateľ so zamestnancom dohodli, ale to, či nimi uvedený dôvod ne/bol fakticky aj naplnený (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. novembra 2012, sp.zn. 6Cdo/116/2011. V

nadväznosti na to najvyšší súd v ďalšom rozhodnutí sp. zn. 9Cdo/162/2021 zo dňa 14. júna 2023 vyslovil, že nie je vylúčené, že skutočný dôvod skončenia pracovného pomeru môže byť zisťovaný súdom až v spore o odstupnom pri skončení pracovného pomeru zo zdravotných dôvodov. Pri skúmaní či nebol naplnený dôvod skončenia pracovného pomeru zo zdravotných dôvodov (napr. ďalší pre pracovný úraz, chorobu z povolania, pre ohrozenie touto chorobou alebo pre stratu spôsobilosti vykonať doterajšiu prácu) súdy vychádzajú z lekárskeho posudku, ak taký posudok nebol v čase skončenia pracovného pomeru vydaný, môže byť pre účely zistenia faktického dôvodu skončenia pracovného pomeru zisťovaný zo znaleckých posudkov vydaných neskôr a to aj v súdnom konaní o odstupnom.

9. Vychádzajúc z uvedenej judikatúry najvyšších súdnych autorít odvolací súd pristúpil ku skúmaniu či súd prvej inštancie správne posúdil otázku skutočného dôvodu skončenia pracovného pomeru strán sporu.

10. Choroba z povolania je ochorenie, ktoré vzniklo príčinnej súvislosti s pracovnou činnosťou zaradené do zoznamu chorôb z povolania a priznané príslušným špecializovaným pracoviskom. Zoznam chorôb z povolania je uverejnený v prílohe č. 1 zákona č. 461/2003 Z.z o Sociálnom poistení. Zákon č. 355/2007 Z. z. o ochrane podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene zákonov upravuje uznanie choroby z povolania alebo ohrozenie chorobou z povolania špecializovanými pracoviskami, ktorými sú vybratí poskytovatelia zdravotnej starostlivosti. Úlohou špecializovaného pracoviska je potvrdiť alebo vylúčiť podozrenie na poškodenie zdravia súvisiace s prácou. Špecializované pracovisko pri posudzovaní profesionality ochorenia vychádza z výsledkov vykonaných lekárskeho vyšetrení, pričom ako povinný doklad k svojmu posudzovaniu si vyžiada odborné stanovisko príslušného regionálneho úradu verejného zdravotníctva, ktorý posúdi súvislosť medzi pracovnou expozíciou respektíve vykonávanou prácou a prešetreným ochorením na základe klinických vyšetrení a prešetrenia pracovných podmienok a spôsobu práce posudzovanej osoby, až následne špecializované pracovisko chorobu z povolania uzná alebo neuzná.(§ 31a).

11. Z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že pre záver, či žalobca trpel chorobou z povolania, bolo potrebné dodržať zákonný postup, pre ktorý bolo nevyhnutné stanovisko z prešetrenia pracovných podmienok a spôsobu práce žalobcu (§31a ods.4 zákon číslo 355/2007 Z. z. o ochrane podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene zákonov) . V konaní nebolo sporné, že takéto odborné stanovisko vyžiadané nebolo, pričom nemôže byť na ujmu za žalobcu, že sa tak nestalo. Z tohoto dôvodu je záver súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal, že trpí chorobou z povolania predčasný a preto jeho rozhodnutie bolo potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

12. Súčasťou žalobného návrhu je aj nárok na zaplatenie 77.481,60 eur, ktoré žalobca žiada ako náhradu škody z titulu ohrozenia chorobou z povolania. Ustanovenie § 198 Zákonníka práce vymedzuje rozsah náhrady škody, na ktorú má zamestnanec s ujmou na zdraví nárok voči zamestnávateľovi. Zamestnanec má podľa Zákonníka práce výlučne nárok na náhradu vecnej škody. Ostatné nároky ohľadom náhrady škody pri pracovnom úraze alebo chorobe z povolania sú už obsiahnuté v ustanoveniach § 83 až § 101 zákona č. 461/ 2003 Z.z. o sociálnom poistení a o týchto nárokoch rozhoduje Sociálna poisťovňa, nie súd. Z týchto dôvodov súd nemá právomoc rozhodovať mimo nároku na náhradu vecnej škody o žiadnych iných nárokoch, ale musí konanie v tejto časti zastaviť a vec postúpiť Sociálnej poisťovni ako orgánu oprávnenému o týchto nárokoch konať. Predtým však bude povinnosťou súdu prvej inštancie vyzvať žalobcu opätovne na riadnu špecifikáciu uplatneného nároku, teda, aby konkrétne uviedol z čoho žalovaná suma 77.481, 60 eur pozostáva. Úlohou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní zvážiť postup, teda či vykoná dokazovanie na zistenie, či žalobca trpí chorobou z povolania a kedy sa tak stalo (a to aj prípadným znaleckým dokazovaním, ktoré nariadi, keďže ide spor s ochranou slabšej strany (§ 319 C.s.p.), respektíve zváži, či nevyčká na rozhodnutie Sociálnej poisťovne o postúpenom nároku na zaplatenie náhrady škody. Sociálna poisťovňa totiž v konaní musí ako predbežnú otázku posúdiť rovnako ako súd, či žalobca ne/trpí chorobou z povolania.

13. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ C.s.p. a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že súd prvej inštancie opätovne posúdi žalobu žalobcu. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o trovách prvoinštančného i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).